

PIA DE JONG

- Pia de Jong (Roermond, 1961), haalt haar gymnasiumdiploma aan het Sint Ursula in Horn.
- Studeert Nederlands en psychologie in Utrecht.
- Woont met man Robbert Dijkgraaf en hun drie kinderen in Princeton (VS).
- Haar debuutroman *Lange Dagen* verschijnt in 2008. Ze wint er de Vlaamse Gouden Uil publieksprijs mee.
- In 2010 volgt haar tweede roman *Dieptevores*.
- Haar derde boek *Flessenpost*, een bundeling van columns voor het NRC Handelsblad, verschijnt morgen.

'Vol trots lachen om 'meneer De Jong''

„In 2008 werd ik samen met mijn man uitgenodigd voor de uitreiking van De Gouden Uil in het 'Schoon Verdiep', de pronkverdieping van het stadhuis van Antwerpen. Normaal is Robbert altijd het middelpunt van dit soort festiviteiten. Nu stond er een bordje met 'Meneer De Jong'. Daar kon hij - vol trots - om lachen.”

Schrijfster Pia de Jong

Schrijver en vrouw van...

Ze is getrouwd met de beroemdste wetenschapper van Nederland, moeder van drie kinderen én schrijfster. Morgen verschijnt haar derde boek: *Flessenpost*, een bundel columns van Pia de Jong over haar leven in de Amerikaanse universiteitsstad Princeton.

door Ronald Colé

Goddank was dochter Charlotte genezen van leukemie. Maar nu zat ze daar. Als hoogopgeleide vrouw met kinderen. Thuis, zonder werk. Anderhalf jaar lang enorm gericht op een ziek kind. En opeens hoefde dat niet meer. Wat nu? Pia de Jong zocht troost in taal. „Ik was blij met haar genezing, maar ik was ook in de war, moe. En zocht woorden om die gevoelens te duiden.” Ze besloot 's nachts - als iedereen sliep - achter de pc te kruipen en alles op te schrijven wat ze kwijt wilde: lappen tekst, verhalen en gedichten. „Het was alsof een afvoer ontstopte, of ik met een *midnight disease* kampte. Ik schreef elke nacht een paar duizend woorden. En tikte zo hard op het toetsenbord dat ik soms bang was de anderen in huis te wekken.” Toen ze voor een non-fictie boek een hoofdstuk schreef over een samengesteld gezin, bleek dat de uitgever dat boek niet zag zitten, maar haar hoofdstuk wel. „Hij vroeg of ik nog meer had geschreven. Maar dat was allemaal klad. met twee vingers getypt, zonder na te lezen en zonder spellingschecker.” Toch zouden die schrijfsels zeven jaar later leiden tot haar eerste boek, *Lange dagen*, dat meteen de Gouden Uil publieksprijs won. Net in de periode dat haar man Robbert Dijkgraaf, president van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen, bij het grote publiek bekend werd door zijn tv-optredens bij *De Wereld Draait Door*. „Stond er bij de uitreiking van de Gouden Uil in het *Schoon Verdiep* van het stadhuis van Antwerpen plots een bordje met 'Meneer De Jong'. Daar kon hij vol trots om lachen.” Ook haar tweede roman *Dieptevores*, twee jaar later, ontving lovende recensies. 'Een perfect geschreven roman in de rijke traditie van het psychologische genre. Absolute topliteratuur'.

Pia de Jong, even terug in Amsterdam, waar morgen de boekpresentatie

van 'Flessenpost' plaatsvindt.

foto Marcel Antonisse. Foto boven: Andrea Kane

tuur'. Toch was - en is - er volgens De Jong geen sprake van competitie tussen haar en haar man. „We zijn totaal verschillend. Ik ben geen bèta en hij heeft niet de ambitie om een roman te schrijven. En dat is alleen maar leuk. Daarbij kom ik door hem op plaatsen op deze wereld waar ik als Pia de Jong nooit

zou zijn gekomen. Zoals Japan of nu Princeton.” In die Amerikaanse universiteitsstad leidt Dijkgraaf het gerenommeerde Institute for Advanced Study. Voor het *NRC Handelsblad* reden zijn vrouw te vragen columniste te worden. „Dat was wel even wennen. Want ik ben een echte fictie-schrijver. Nu moest ik

plots met mijn andere hersenhelft non-fictie schrijven. Niet verzinnen maar opletten, observeren en feiten checken.” In haar columns schrijft ze zowel over haar belevenissen in die hele rijke elite stad, waar ze met mensen als Bill Gates en Oliver Stone aan tafel zit tijdens liefdadigheidsdiners, maar ook over

het buurstadje Trenton, dat hoog op de misdaadladder prijkt. „Ik besef dat ik geen gewoon leven leid. Maar mijn kinderen gaan wel naar gewone scholen. Geen privéscholen, zoals hier gebruikelijk is. Al blijft het natuurlijk wel Princeton.” In haar columns fungeren haar kinderen geregeld als hoofdpersoon.

Haar man Robbert vreemd genoeg niet. „Ik denk dat door 'onhandigheid' komt. Ik weet nog niet hoe ik hem moet opvoeren. 'Huisgenoot R', ga ik niet doen. 'Mijn man' vind ik te afstandelijk en alleen 'Robbert' te aanmatigend.” Een volgende roman laat nog even op zich laten wachten. „Door mijn verhuizing naar de VS zie ik daar een beetje tegenop. Meteen na *Dieptevores* in 2010 ben ik aan een nieuw boek begonnen, maar dan kom je hier terecht en merk je dat jezelf en je blik op de wereld verandert. Dus ik twijfel of ik die roman afmaak. Ik denk dat het iets nieuws wordt, want ik blijf wel hoge eisen aan mezelf stellen. Een goede roman moet een lezer het verhaal in trekken. Zijn onderbewustzijn raken. De personages moeten na het lezen ervan in je hoofd blijven zitten. Dat je je afvraagt: wat bezield die man of vrouw? Daarbij heb ik geen haast. Ik wacht liever wat langer.”